

sygn. akt VIII Cz 49/14

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu VIII Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Kończal (spr)

Sędziowie: SO Jadwiga Siedlaczek, SO Marek Lewandowski

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2014 r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.**

przeciwko: **A. S., J. S. i B. S.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanych

na postanowienie Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 5 listopada 2013 r.

sygn. akt I Nc 960/13

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 5 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w Toruniu sprostował nakaz zapłaty wydany w postępowaniu upominawczym w ten sposób, że w miejsce „w postępowaniu upominawczym” wpisał „w postępowaniu nakazowym”. W uzasadnieniu wskazał, iż na skutek oczywistej omyłki w orzeczeniu błędnie zostało wskazane postępowanie, w którym wydano nakaz zapłaty – dlatego też omyłkę tę sprostowano na podstawie art. 350 § 1 i 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

Powyższe postanowienie w całości zaskarżyli pozwani, zarzucając obrazę art. 350 § 1 k.p.c. poprzez jego zastosowanie, mimo że nie istniały ku temu ustawowe przesłanki. W obliczu tak postawionego zarzutu wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanych kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzuty podniesione przez skarżących okazały się trafne, orzeczenie podlegało uchyleniu zgodnie z wnioskiem skarżących.

Zgodnie z art. 350 § 1 k.p.c., Sąd może z urzędu sprostować w wyroku niedokładności, błędy pisarskie albo rachunkowe lub inne oczywiste omyłki. W myśl art. 353² k.p.c. sprostowaniu może podlegać również nakaz zapłaty.

Przesłanką do skorzystania z instytucji z art. 350 § 1 k.p.c. jest wystąpienie w sentencji lub uzasadnieniu orzeczenia oczywistych omyłek, wśród których ustawodawca wyróżnia niedokładności, błędy pisarskie, błędy rachunkowe. Przez „niedokładności” rozumie się niedokładności w oznaczeniu stron lub przedmiotu sprawy. Za błąd pisarski uznaje

się niewłaściwe użycie wyrazu, błąd gramatyczny czy ortograficzny. Z kolei za błąd rachunkowy uważa się błąd w działaniach arytmetycznych, np. błędne zsumowanie lub odjęcie poszczególnych pozycji (podobnie Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 czerwca 1967 r. II Cz 48/67). Sprostowanie odnosi się więc do drobnych, oczywistych błędów popełnionych przez sąd.

Wspólną cechą powyższych wadliwości jest ich oczywistość – są natychmiast rozpoznawalne i wynikają z treści orzeczenia (tożsamy pogląd wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 maja 2000 r. I CZ 60/00). To właśnie oczywistość wyznacza granicę dopuszczalnej ingerencji w orzeczenie w drodze sprostowania. Godzi się jednak zauważyć, iż nawet omyłka cechująca się oczywistością nie uprawnia do sprostowania orzeczenia, jeżeli w ten sposób doszłoby do konwalidacji merytorycznych błędów w rozpoznaniu sprawy. W tej sytuacji nie mielibyśmy do czynienia ze sprostowaniem orzeczenia, ale z jego zmian. Ingerencja tej postaci w orzeczenie Sądu może nastąpić jedynie w drodze wniesienia środka zaskarżenia (analogicznie wypowiedział się Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 czerwca 2013 r. V CZ 28/13). Podzielić należy również pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w postanowieniu z dnia 5 grudnia 1980 r. III CRN 133/80, zgodnie z którym nie jest oczywistą omyłką w rozumieniu art. 350 § 1 k.p.c. wadliwe zastosowanie przez Sąd przepisu obowiązującego prawa, choćby wadliwość ta była najzupełniej oczywista. Nie może więc być zmienione w drodze sprostowania orzeczenie co do istoty sprawy z tego powodu, że sąd dopatrył się jego niezgodności z obowiązującym prawem. Sprostowanie nakazu zapłaty służy usunięciu niedokładności pomiędzy wolą i wiedzą Sądu, a tym, co zostało wyrażone w orzeczeniu. Umożliwia odzwierciedlenie rzeczywistej woli składu sądującego bez potrzeby wszczynania postępowania odwoławczego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że nie było podstaw do sprostowania nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym. Oczywistej omyłki w procedowaniu Sądu Rejonowego nie można wywodzić tylko z tego, że powód wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, a sąd wydał nakaz w postępowaniu upominawczym.

Sąd Rejonowy wydając nakaz zapłaty określił go jako nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w treści nakazu zostało zawarte stwierdzenie, że **„*pozwani(...) w ciągu czternastu dni od doręczenia nakazu mają solidarnie zapłacić powodowi z weksla kwotę 33.530,29 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 24 września 2013 r. z uwzględnieniem ich zmiennej stopy procentowej do dnia zapłaty wraz z kwotą 2.871 zł tytułem kosztów postępowania albo wnieść w tym terminie sprzeciw.*”**

Sąd Rejonowy doręczając pozwanym nakaz zapłaty doręczył im również pouczenie o sprzeciwie, a pozwani wnieśli sprzeciw. W ocenie Sądu Okręgowego, nie budzi wątpliwości, że zarówno Sąd Rejonowy jak i strony postępowania traktowały przedmiotowy nakaz jako wydany w postępowaniu upominawczym.

Podkreślenia wymaga, że sprostowanie nakazu zapłaty w sposób, w jaki uczynił to Sąd Rejonowy, prowadziłoby do zmiany rozstrzygnięcia. Nakaz wydany w postępowaniu nakazowym, nie jest odbiciem nakazu wydanego w postępowaniu upominawczym. Różnią się one tak w zakresie podstaw do ich wydania, jak i konsekwencji dla stron. Tytułem przykładu wskazać bowiem należy, że nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w przeciwieństwie do nakazu wydanego w postępowaniu nakazowym z chwilą wydania nie stanowi tytułu zabezpieczenia, zaś po jego zaskarżeniu traci moc. Również z tego powodu nie sposób zaakceptować zaskarżonego postanowienia. Ubocznie należy tylko zauważyć, że wskazany w sentencji zaskarżonego postanowienia sposób sprostowania nakazu zapłaty doprowadziłby do powstania hybrydalnego orzeczenia, określonego jako wydany w postępowaniu nakazowym, zawierającego jednak elementy charakterystyczne dla postępowania upominawczego (pouczenie o możliwości wniesienia sprzeciwu). Nakaz zapłaty po sprostowaniu jest niespójny. Sąd Rejonowy sprostował bowiem jedynie nazwę nakazu, nie prostując jego treści i treści pouczenia doręzonego pozwanym. Jest to nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, ale ze wskazaniem możliwości zaskarżenia sprzeciwem. Jest to sytuacja niedopuszczalna.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że nie było podstaw do sprostowania nakazu zapłaty i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. uchylił zaskarżone postanowienie.

O kosztach postępowania zażaleniowego rozstrzygnie Sąd Rejonowy w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie (art.108k.p.c.).